

କଂଠାଳ

ପଥ୍ରାନନ୍ଦ କୁଣ୍ଡୁ

[Zoom In](#) | [Zoom Out](#) | [Close](#) | [Print](#) | [Home](#)

ଏହି ଫୁଲ, ଫୁଲ ଏହି ଫୁଲଟୁସୀ — ଶ୍ରୀତମିଟା ଗେଲ କୋଥାଯ ? ଆକ୍ଷେପଟା ଓର ଘାଟ ବଛରେ ଠାନ୍ଧାର । ମାତ୍ର ଏଗାର ବଛରେ ଏକ ରଣ୍ଟି ମେଯେ ଫୁଲ । ଠାନ୍ଧାର ଇହକାଳ ପରକାଳେ ଏକମାତ୍ର ସମ୍ପଦ — ନୟନେର ମନି ।

ବନ୍ଦିପୁର ହାଇ ସ୍କୁଲେର ପାଶେର ପିଚେର ରାସ୍ତାର ଦକ୍ଷିଣେ ଛୋଟ ଏକକାମରା ଘରେ ଫୁଲ ଆର ଓର ଠାନ୍ଧା ଥାକେ ।

ଆଜ ତିନି ଚାର ଦିନ ଧରେ ଫୁଲ ସକାଳ ସାତାଟା ନାଗାଦ ଘର ଥେକେ ବେରିଯେ ପିଚେର ରାସ୍ତା ଯେଟା ରହଢ଼ା ବାଜାରେ ଗ୍ୟାଛେ ତାର ପାଶେ ଏସେ ଦାଁଢ଼ାଯ । ମାଲାଭର୍ତ୍ତି ଭ୍ୟାନ ରହଢ଼ା ବାଜାରେର ଦିକେ ଯାଚେ । କୋନ୍ଟାତେ ଶାକ-ସଙ୍ଗି, କୋନ୍ଟାତେ ଆମ । ଆବାର କୋନ୍ଟାଯି ଭୂର ଭୂରେ ଗନ୍ଧ ଛଡ଼ାନ କଂଠାଳ ଯାଯ । କଂଠାଳେର ଭ୍ୟାନ ଦେଖିଲେ ଭ୍ୟାନେର ସାମନେ ଦାଁଡ଼ିଯେ ପଡ଼େ ଫୁଲ । ବଲେ ଏକଟୁ ଦାଁଢ଼ାଓ । ଭ୍ୟାନ-ଓ୍ୟାଲା ବ୍ରେକ କରେ । ଫୁଲ କଂଠାଳଙ୍ଗଲେ ଟିପେ ଟିପେ ଦ୍ୟାଖେ । ଶୁଁକେ ଶୁଁକେ ଦ୍ୟାଖେ । ତାରପର ବଲେ, ଯାଓ, ଚଲେ ଯାଓ । ଆଜ ପଯସା ନେଇ, କିନତେ ପାରଲାମ ନା । ଦେଖି କାଳ ପାରି କି ନା । କଂଠାଳେର ଭ୍ୟାନ ବଞ୍ଚ ହେସେ ଚଲେ ଯାଯ ।

ଠାନ୍ଧାର ଟେଚନି ଶୁନେ ରାସ୍ତା ଥେକେ ଘରେ ଫେରେ ଫୁଲ । ଆଚମକା ଠାନ୍ଧାର ଗଲା ଜଡ଼ିଯେ ଧରେ ବଲେ, ଜାନ ଠାନ୍ଧା, କି ସୁନ୍ଦର ସବ କଂଠାଳ ଗେଲ ଭ୍ୟାନ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇ । ପାକା ଟସ୍-ଟମେ । ଗନ୍ଧଭ୍ରମଭୂରେ । ଖୁବ ଖେତେ ଇଚ୍ଛେ କରେ । ଜିବେ ଜଳ ରାଖା ଯାଯ ନା । ଏକଟା କଂଠାଳ ଆନବେ ଠାନ୍ଧା—ବଲନା ।

ଠାନ୍ଧା ଚାରଟେ ବାଡିର କାଜେର ମାନ୍ୟ । ମାସେ ଚାର-ପାଚଶ୍ଚୋଟାକା ଆଯ । ମାସେର ପ୍ରଥମ ଦିକେ ସଞ୍ଚାର କାମ ଓ ଟି । ଆର ଶେଯେର କରେକଦିନ ଦୁଇଜନେ କାଁଚା ଆଟା ନୁନ ଦିଯେ ଗୁଲେ ଖୁଅଯା । ତାଇ ଫୁଲେର କଥାର ଜବାବ ଠାନ୍ଧାର କାହେ ନେଇ । ତିନି କଥାର ମୋଡ଼ ଘୋରାନ । ସିଂତିର କାହୁ ଥେକେ କଟା ଉକୁନ ମେରେ ଦେ ତୋ, ବଡ଼ ଖୁଚେ ଥାଚେଛ ।

କିନ୍ତୁ କଂଠାଳେର ଚିନ୍ତା ଫୁଲେର ଜିବ ଥେକେ ଯାଯ ନା । ଉକୁନ ବାହୁତେ ବାହୁତେ ବଲେ, କାଳ ବିକେଳେ ଇଙ୍ଗୁଲ ଥେକେ ଏସେ ପାଶେର ଘରେର ନିଲୁ ରସା କଂଠାଳ ଦିଯେ ଭାତ ଖାଚିଲ । ଦେଖଲାମ ଏହିସା ବଡ଼ କଂଠାଳ ରାନ୍ଧାଧରେର ଦେଉୟାଲେ ହ୍ୟାଲାନ ଦେଓୟା ରଯେଛେ । ଜାନ ଠାନ୍ଧା, କଂଠାଳ ଆମି ଖୁବ ଭାଲବାସି । କାଳ ଏକଟା ଛୋଟ ଦେଖେ ରସା କଂଠାଳ ଆନୋ ନା, ତୋମାର ପାଯେ ଧରି ଠାନ୍ଧା । ଅସହିୟ ଠାନ୍ଧା ବଲେନ, ସେଇ କପାଳ କି ଲକ୍ଷ୍ମୀଛାଡ଼ି, ଶନିମୁଖୀ ତୁଇ କରେ ଏସେହି ? ନଇଲେ ମା-ଟା ତୋକେ ଫେଲେ ରେଖେ ଏକ ମିନ୍‌ସେର ସାଥେ ଭେଗେ ଗେଲ । ତାର ଆଗେ ବାବାଟା ପାର୍ଟି କରତେ ଗିଯେ ବୋମାର ଘାରେ ମରେ ଗେଲ । ତୁଇ ତୋ ହତଭାଗିନୀ । ତୁଇ-ଇ ବା ବେଁଚେ ଆହିସ କେନ ? କେନ ବେଁଚେ ଆହିସ ! ତିନି କୁକୁରେ ଦେଇସେ କାଂଦିତେ ଲାଗଲେନ ।

ଏଥନ ରାତ ଅନେକ । ପାଶେର ନିଲୁଦେର ରାନ୍ଧାଧରେ ଥେକେ କଂଠାଳେର ସୁବାସ ଫୁଲଟୁସୀଦେର ଘରେ ଭେସେ ଆସଛେ । ଫୁଲଟୁସୀ ଭାବଲ, ନିଲୁଦେର ରାନ୍ଧାଧରେ ତାଳା ଦେଇ ନା । ଶୁଧୁ ଶିକଳ ଦେଇ । ମେ ଉଠିଲ ବିଚାନା ଥେକେ । ଘୋର ଅନ୍ଧକାରେ ଚୁପି-ସାଡେ ନିଲୁଦେର ରାନ୍ଧା ଘରେ ଚୁକଲ । ଆର ତଥନଇ ଏକଟା ବିଡ଼ାଳ ପାଲାତେ ଗିଯେ ଏକଟୁ ବାସନ ନଡ଼ାର ଶବ୍ଦ ହଲ । ଶବ୍ଦଟା ତଥନା ଜେଗେ ଥାକା ନିଲୁର ମା-ବାବାର କାନେ ଗେଲ । ନିଲୁର ବାବା ନିଃଶ୍ଵରେ ଏକଟା ହାତ ପାଖା ହାତେ ନିଯେ ବିଡ଼ାଳ ତାଡ଼ାତେ ରାନ୍ଧା ଘରେ ଚୁକେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରିକ ଲାଇଟ୍ ଜେଲେଇ ଅବାକ ହେସେ ଦେଖଲ ଫୁଲଟୁସୀ ଦେଉୟାଲ ସେଇ ଦାଁଡ଼ିଯେ । ଆର ତାର ଠାନ୍ଧା ରାନ୍ଧା ଘରେର ମାର୍ଖଧାନେ ଦାଁଡ଼ିଯେ ।

ନିଲୁର ବାବା ରତନବାବୁ ଫୁଲଟୁସୀର ଠାନ୍ଧା ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀକେ ବଲେନ, ବାଃ ବାଃ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦି ! ରତନ ଦୁଃଖରେ ନାତନିକେ ନିଯେ ଚୁରି କରଛେନ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ମେ କଥାର କୋନ ଜବାବ ନା ଦିଯେ ହାଟୁ-ହାଟୁ କରେ କାଂଦିତେ ଲାଗଲେନ, ମାଥାର ଚୁଲ ଛିଁଡ଼ିତେ ଲାଗଲେନ ।

ତଥନ ରତନବାବୁ ଫୁଲଟୁସୀର କାହେ କୀ ଚୁରି କରେଛେ ଜାନତେ ଚାଇଲେନ । ଫୁଲଟୁସୀ କେଂଦ୍ରେ ଫେଲେ ବଲ୍ଲ, କିଛି ଚୁରି କରିନି । ରତନ ବାବୁ ବଲ୍ଲେନ, ବଟେ ଆବାର ମିଥ୍ୟା କଥା ! ତିନି ସଜୋରେ ଫୁଲଟୁସୀର ମାଥାରୁ ମୁଖେ ପାଖା ଦିଯେ ମାରିଲେନ । ପାଖାର ଘାରେ ଫୁଲଟୁସୀର ଚୋଥେର କୋନା ଫେଟେ ରନ୍ତ ବେର ହତେ ଲାଗଲ । ତଥନ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀ ଆଁଚଳ ଦିଯେ ଫୁଲଟୁସୀର ଚୋଥ ଚେପେ ଧରେ ନିଜେର ଘରେ ନ୍ୟାକଡ଼ା ଦିଯେ ଫଟା ଜାଯଗା ଭାଲ କରେ ବେଁଧେ ଦିଲେନ ।

ତାରପର ନାତନୀ-ଠାନ୍ଧା ପାଶାପାଶି ଶୁଯେ ପାତ୍ରିଲେନ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ଫୁଲଟୁସୀର କଂଠାଳ ଦୁଇ ଚୋଥ ମୁଛେ ଦିଲ । ଠାନ୍ଧା ରାନ୍ଧା ଥାମଲ । ଫୁଲଟୁସୀ ଜିଜ୍ଞାସା କରଲ, ଠାନ୍ଧା ତୁମ ଓଦେର ଘରେ ଗିଛିଲେ କେନ ? ଠାନ୍ଧା — ଆଗେ ବଲ ତୁଇ କେନ ଗିଛିଲି ?

—ଅମି କଂଠାଳ ଥେତେ ଗିଛିଲାମ । ଏବାର ବଲ ତୁମ କେନ ଗିଛିଲେ ?

ଠାନ୍ଧା କାନ୍ଧା ଭେଙେ ପଡ଼େ ବଲ୍ଲେନ, ତୋର ଜନ୍ୟ ଚୁରି କରତେ !

— ଆମାର ଜନ୍ୟ କୀ ଚୁରି କରତେ ଗିଛିଲେ ଠାନ୍ଧା ?

ଅଁଚଳ ଦିଯେ ଚୋଥ ମୁଛୁତେ ମୁଛୁତେ ଠାନ୍ଧା ବଲ୍ଲେନ, କଂଠାଳ !

[Zoom In](#) | [Zoom Out](#) | [Close](#) | [Print](#) | [Home](#)